

подобно ризата на една багдадска султанка. Изъ долината, пробудена вече, издигахъ се димчета надъ селата, пыляхъ селяни тукъ-тамъ, които първи проправяхъ партина по заспанитѣ друмища и пжтеки. Селото Алтжново се виждаше ясно въ самитѣ поли на бърдото, и тамъ се зърваше движение: момчетата забѣлѣжихъ нѣкакъвъ черъ купъ — вѣроятно хора — който се мърдаше и отиваше къмъ края на селото, тамъ, дѣто бѣхъ гробищата — познахъ, че това е погребението на дѣда Стойка; сега чухъ даже и звука на клепалото... Но бърдата и върховетѣ планински бѣхъ непристъпни и царственно спяхъ подъ дѣвственната си плащаница. Величественната Рибарица, на западъ на долината, издигаше въ небесата своятъ гигантски тжпъ купецъ, забиколенъ съ пд-ниски; темето му остаяше забулено отъ вълнисти подвижни облаци, които, като че пушехъ. На сѣверния оривонтъ се протакаше правата чърта на Стара-Планина, цѣла плувнала въ бѣло и въ слънце. Обикновенно намръщена, тя сега бѣше за хубость да ѝ гледашъ. Само зинжлитѣ, сивитѣ канари — легла на водоскоцитѣ, които се спущахъ отъ върха ѝ, остаяхъ отвити и придавахъ малко строгъ видъ на планината. Гърбътъ ѝ отиваше равенъ, като една стѣна до самата Амбарица, отъ дѣто се захваща редътъ на балканскитѣ великани...

Дружината хемъ вървѣше, хемъ се спираше да се любува на очарователната зимна картина, но мълчаливо. Петровото нещастие и отмъщението, което послѣдва, влияехъ мрачно на душитѣ. Рѣдкитѣ окъслячни разговори се касаяхъ само до пжтуванието, което хълмеше по долове и ржтове. На мѣста нѣкой затъваше и послѣ съ голѣми мжки го истегляхъ. Въ тоя случай голиатската сила на Боримечката бѣше много полезна. Макаръ, че правѣхъ чести почивки, тѣ прѣмалявахъ; гладътъ ги зачовърка, па се появи отъ сѣверъ мразовитъ вѣтъръ; той имъ брулѣше лицата и вледеняваше носоветѣ, ушитѣ и ржцѣтѣ. А